

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/30/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylająca dyrektywę 93/12/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 i art. 175 ust. 1 w odniesieniu do art. 1 ust. 5 i art. 2 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽³⁾ ustanawia minimalne wymogi specyfikacji dla benzyny i olejów napędowych wykorzystywanych w transporcie drogowym i maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach z przyczyn wynikających z troski o zdrowie czy środowisko.

(2) Jednym z celów określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego ustanowionym decyzją nr 1600/2002/WE ⁽⁴⁾ z dnia 22 lipca 2002 r. jest osiągnięcie poziomów jakości powietrza, które nie powodują znacznego negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie i środowisko naturalne lub zagrożenia dla nich. W towarzyszącym dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽⁵⁾ oświadczeniu Komisja uznała konieczność ograniczenia emisji szkodliwych substancji zanieczyszczających powietrze, jeżeli ma zostać uczyniony znaczny postęp w kierunku celów określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego i przewidziała w szczególności nowe wnioski legislacyjne, które w dalszym ciągu ograniczyłyby państwom członkowskim dozwolone poziomy emisji podstawowych substancji zanieczyszczających, ograniczyłyby emisje towarzyszące tankowaniu samochodów napędzanych olejem napędowym na stacjach benzynowych i uwzględniłyby kwestię zawartości siarki w paliwach, w tym w paliwach dla statków.

(3) Na mocy protokołu z Kioto Wspólnota zobowiązała się do spełnienia docelowych norm emisji gazów cieplarnianych na lata 2008–2012. Wspólnota zobowiązała się również do 2020 r. zredukować o 30 % emisje gazów cieplarnianych w ramach globalnego porozumienia oraz o 20 % jednostronnie. Wszystkie sektory gospodarki będą zobowiązane do wysiłku na rzecz osiągnięcia tych celów.

(4) Jeden z aspektów emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu znalazł rozwiązanie w polityce Wspólnoty dotyczącej emisji CO₂ przez samochody osobowe. Paliwa stosowane w transporcie odpowiadają za znaczącą część łącznych emisji gazów cieplarnianych w państwach Wspólnoty. Monitorowanie i ograniczanie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw może pomóc Wspólnocie w osiągnięciu celów dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przez dekarbonizację paliw transportowych.

(5) Wspólnota przyjęła przepisy ograniczające emisję substancji zanieczyszczających przez lekkie i ciężkie pojazdy drogowe. Specyfikacja paliw jest jednym z czynników wpływających na zdolność Wspólnoty do spełnienia takich norm emisji.

(6) Odstępstwa od maksymalnej prężności par benzyny w okresie letnim powinny być ograniczone do tych państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim. Zasadne jest zatem sprecyzowanie, w stosunku do których państw członkowskich odstępstwo powinno być dozwolone. Są to zasadniczo państwa członkowskie, w których średnia temperatura dla większości ich terytorium jest niższa niż 12 °C przez co najmniej 2 spośród 3 miesięcy: czerwiec, lipiec i sierpień.

(7) Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach ⁽⁶⁾ określa limity emisji dla silników maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach. Maszyny takie wymagają stosowania paliw, które zapewniałyby poprawną pracę zamontowanych w nich silników.

(8) Spalanie paliw stosowanych w transporcie drogowym odpowiada za około 20 % emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Jednym ze sposobów ograniczenia emisji jest ograniczanie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia tych paliw. Cel ten można osiągnąć na kilka sposobów. Mając na uwadze dążenie Wspólnoty do dalszego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz znaczący udział

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 16.2.2008, s. 53.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w DzU) i decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 43.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

transportu drogowego w tych emisjach, właściwe jest ustanowienie mechanizmu, który zobowiązywałby dostawców do sporządzania sprawozdań na temat emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia dostarczanych przez nich paliw oraz do ograniczania ich, począwszy od roku 2011. Metodologia obliczania emisji gazów cieplarnianych pochodzących z biopaliw w całym cyklu życia powinna być spójna z metodologią obliczania emisji gazów cieplarnianych ustanowioną do celów dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾.

- (9) Dostawcy powinni do dnia 31 grudnia 2020 r. stopniowo zmniejszać emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej o maksymalnie 10 %. Ograniczenie to powinno wynieść do dnia 31 grudnia 2020 r. co najmniej 6 % w porównaniu ze średnim unijnym poziomem emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii z paliw kopalnych w 2010 r., poprzez stosowanie biopaliw, paliw alternatywnych i ograniczenia w spalaniu i uwalnianiu gazów do atmosfery w miejscach produkcji. Z zastrzeżeniem przeglądu powinno to objąć dalsze ograniczenia o 2 %, uzyskanego poprzez przyjazne dla środowiska technologie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz pojazdy elektryczne, a także dodatkowego ograniczenia o 2 % za sprawą zakupu jednostek mechanizmu czystego rozwoju w ramach protokołu z Kioto. Te dodatkowe ograniczenia nie powinny być wiążące dla państw członkowskich i dostawców paliwa w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Przegląd powinien uwzględnić ich niewiążący charakter.
- (10) Produkcja biopaliw powinna być zrównoważona. Dlatego też biopaliwa stosowane w celu osiągnięcia celów w zakresie redukcji gazów cieplarnianych określone w niniejszej dyrektywie powinny spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju. W celu zapewnienia spójnego podejścia pomiędzy polityką energetyczną i polityką ochrony środowiska oraz w celu uniknięcia dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw oraz niejednorodnej sytuacji pod względem norm środowiskowych, wynikającej z niespójnego podejścia, kluczowe jest, aby określić takie same kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw dla celów niniejszej dyrektywy, z jednej strony, i dyrektywy 2009/28/WE, z drugiej strony. Z tych samych przyczyn powinno się unikać podwójnej sprawozdawczości w tym kontekście. Ponadto Komisja i właściwe organy krajowe powinny koordynować swoją działalność w ramach komitetu właściwego w kwestiach zrównoważonego rozwoju.
- (11) Wzrastające światowe zapotrzebowanie na biopaliwa oraz zachęty do ich stosowania przewidziane w niniejszej dyrektywie nie powinny zachęcać do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Takie wyczerpywalne zasoby, których znaczenie dla ludzkości zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Konsumenci we Wspólnocie uznaliby ponadto za niedopuszczalne z etycznego punktu widzenia, aby rosnące stosowanie biopaliw mogło prowadzić do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Z tych powodów konieczne jest określenie kryteriów zrównoważonego rozwoju, gwarantujących, że biopaliwa będą kwalifikować się do objęcia zachętami jedynie wtedy, gdy istnieje gwarancja, że nie pochodzą one z terenów o dużej bioróżnorodności lub w przypadku obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub ochrony rzadkich lub zagrożonych ekosystemów lub gatunków, gdy właściwy organ wykaże, że produkcja surowców nie narusza tych celów. Zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju las powinien być uznawany za las o dużej bioróżnorodności, jeżeli jest to las pierwotny (zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w ocenie światowych zasobów leśnych, powszechnie stosowaną przez państwa na całym świecie dla określenia obszaru zajmowanego przez las pierwotny) lub jeżeli jest on chroniony przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony środowiska. Powinien on obejmować obszary, na których zbierane są niedrzewne produkty leśne, pod warunkiem że skutki działalności człowieka są tam niewielkie. Innych rodzajów lasów określonych przez FAO, takich jak modyfikowane lasy naturalne, lasy półnaturalne i plantacje, nie należy uważać za lasy pierwotne. Ponadto mając na uwadze dużą bioróżnorodność niektórych obszarów trawiastych, zarówno w klimacie umiarkowanym, jak i zwrotnikowym, w tym sawann, stepów, formacji krzewiastych i prerii o dużej bioróżnorodności, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw wyprodukowanych z surowców pochodzących z takich terenów. Komisja powinna ustanowić odpowiednie kryteria oraz zakresy geograficzne w celu określenia takich wysoko bioróżnorodnych obszarów trawiastych zgodnie z najlepszymi dostępnymi dowodami naukowymi i odnośnymi standardami międzynarodowymi.
- (12) Obliczając wpływ przekształcenia terenów na gazy cieplarniane, podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość korzystania z rzeczywistych wartości ilości pierwiastka węgla związanych z referencyjnym użytkowaniem terenu i użytkowaniem terenu po jego przekształceniu. Powinni również móc stosować wartości standardowe. Właściwą podstawę wartości standardowych stanowi praca Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu. Obecnie praca ta nie została przedstawiona w postaci pozwalającej na bezpośrednie wykorzystanie przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Komisja powinna, w oparciu o tę pracę, ustalić wytyczne służące za podstawę obliczania zmian ilości pierwiastka węgla dla celów niniejszej dyrektywy, w tym zmian dotyczących obszarów zalesionych z pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10 % do 30 %, sawann, formacji krzewiastych i prerii.

⁽¹⁾ Zob. s. 16 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (13) Właściwe jest, by Komisja opracowała metodologię w celu oceny wpływu melioracji torfowisk na emisję gazów cieplarnianych.
- (14) Tereny nie powinny być przekształcane pod uprawę biopaliw, jeżeli uwolniony w wyniku przekształcenia pierwiastek węgla nie mógłby w rozsądnym okresie czasu, przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmian klimatycznych, zostać zrównoważony przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powstałych w wyniku produkcji biopaliw. Zapobiegłoby to prowadzeniu przez podmioty gospodarcze niepotrzebnie pracochłonnych badań oraz przekształcaniu terenów zasobnych w pierwiastek węgla, które okazałyby się niewłaściwe do uprawy surowców do produkcji biopaliw. Rejestry światowych ilości pierwiastka węgla wskazują, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 % powinny należeć do tej kategorii. Należy również włączyć do niej obszary zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, chyba że istnieją dowody na to, że ilości pierwiastka węgla są wystarczająco niskie, aby uzasadnić przekształcenie tych obszarów zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. W odniesieniu do terenów podmokłych powinno się uwzględniać definicję zawartą w Konwencji o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe, w szczególności jako siedliskach ptactwa wodnego, przyjętej w dniu 2 lutego 1971 w Ramsar.
- (15) Zachęty przewidziane w niniejszej dyrektywie będą sprzyjać zwiększeniu produkcji biopaliw na całym świecie. W przypadku gdy biopaliwa są produkowane z surowców uprawianych na terytorium Wspólnoty, powinny one być także zgodne ze wspólnotowymi wymaganiami w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa, w tym wymaganiami dotyczącymi ochrony jakości wód gruntowych i powierzchniowych, oraz z wymaganiami społecznymi. Istnieje jednak obawa, że produkcja biopaliw w niektórych państwach trzecich może nie spełniać minimalnych wymagań środowiskowych lub społecznych. Aby propagować zrównoważoną produkcję biopaliw na całym świecie, należy zatem działać na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które uwzględniają główne kwestie środowiskowe i społeczne. W przypadku braku takich umów lub systemów państwa członkowskie powinny wymagać, aby sprawozdania dotyczące tych kwestii przedstawiały podmioty gospodarcze.
- (16) Kryteria zrównoważonego rozwoju będą skuteczne tylko wtedy, jeżeli doprowadzą do zmian w postępowaniu uczestników rynku. Zmiany te nastąpią dopiero wtedy, gdy biopaliwa spełniające te kryteria będą sprzedawane po wyższej cenie w porównaniu z tymi, które ich nie spełniają. Zgodnie z metodą bilansu masy służącą sprawdzeniu zgodności istnieje fizyczny związek między produkcją biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju oraz wykorzystaniem biopaliw we Wspólnocie, prowadzący do właściwej równowagi między podażą a popytem i gwarantujący różnicę w cenie, która jest większa niż w systemach, w których takiego związku nie ma. Dlatego w celu zagwarantowania możliwości sprzedaży biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie, do sprawdzania zgodności należy stosować metodę bilansu masy. Powinno to utrzymać integralność systemu przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. Inne metody weryfikacji powinny jednak zostać zbadane.
- (17) W odpowiednich przypadkach Komisja powinna należyście uwzględnić milenijną ocenę ekosystemów, zawierającą wartościowe dane dotyczące ochrony przynajmniej tych obszarów, które zapewniają podstawowe usługi ekosystemowe w sytuacjach krytycznych, takie jak ochrona źródeł wodnych i kontrola erozji.
- (18) Produkty uboczne z produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych. Metoda substytucyjna jest właściwa do celów analizy politycznej, lecz nie do regulacji w odniesieniu do poszczególnych operatorów gospodarczych i poszczególnych partii paliw transportowych. W tych przypadkach najważniejszą metodą jest metoda alokacji energii, ponieważ jest ona łatwa w stosowaniu i dająca się przewidzieć w czasie, która ogranicza do minimum zachęty przynoszące efekty odwrotne do zamierzonych i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z wynikami uzyskiwanymi przy zastosowaniu metody substytucyjnej. Do celów analizy politycznej Komisja powinna w swoich sprawozdaniach przedstawiać również wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.
- (19) W celu uniknięcia niewspółmiernych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz wartości standardowych dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw; wykaz ten należy aktualizować i rozszerzać, gdy będą udostępniane nowe wiarygodne dane. Operatorzy gospodarczy powinni zawsze mieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw, określony w tym wykazie. W przypadku gdy wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (20) Dane wykorzystywane do obliczania wartości standardowych powinny być uzyskiwane z niezależnych, naukowych źródeł i odpowiednio aktualizowane, w miarę jak te źródła dokonują dalszych postępów w pracach. Komisja powinna zachęcać te źródła do uwzględniania w aktualizacjach ich prac emisji pochodzących z upraw, wpływu warunków regionalnych i klimatycznych, wpływu upraw prowadzonych przy użyciu zrównoważonych rolnych i ekologicznych metod upraw, a także wkładu naukowego producentów w ramach Wspólnoty i w państwach trzecich, oraz społeczeństwa obywatelskiego.

- (21) Aby nie zachęcać do uprawy surowców do produkcji biopaliw w miejscach, gdzie prowadziłyby to do wysokich emisji gazów cieplarnianych, stosowanie wartości standardowych powinno być ograniczone do regionów, co do których taki wpływ można wiarygodnie wykluczyć. Jednak aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych, państwa członkowskie powinny określić krajowe lub regionalne średnie poziomy emisji pochodzących z upraw, w tym emisji związanych ze stosowaniem nawozów.
- (22) Na świecie rośnie popyt na surowce rolne. Jedną z odpowiedzi na ten rosnący popyt będzie zwiększenie powierzchni gruntów rolnych. Rekultywacja terenów, które zostały poważnie zdegradowane lub silnie zanieczyszczone i w obecnym stanie nie mogą być wykorzystywane do celów rolnych, jest sposobem na zwiększenie powierzchni gruntów rolnych dostępnych pod uprawy. System zrównoważonego rozwoju powinien zachęcać do użytkowania rekultywowanych terenów zdegradowanych ze względu na fakt, iż szersze użycie biopaliw przyczyni się do zwiększonego zapotrzebowania na produkty rolne. Nawet jeśli biopaliwa jako takie będą wytwarzane z surowców pochodzących z terenów uprawnych, wzrost netto zapotrzebowania na uprawy wynikający z promocji biopaliw może prowadzić do wzrostu netto w wielkości obszarów upraw. Mogłoby to mieć wpływ na obszary o dużych ilościach pierwiastka węgla, co skutkowałoby destrukcyjną utratą ilości pierwiastka węgla. Aby zmniejszyć to ryzyko, należy wprowadzić środki towarzyszące, które będą sprzyjały zwiększaniu wskaźnika produktywności ziemi już stosowanej pod uprawy, wykorzystanie terenów zdegradowanych oraz przyjęcie wymogów zrównoważonego rozwoju, porównywalnych do tych, które określono w niniejszej dyrektywie, w sprawie zużycia biopaliw we Wspólnocie, w innych wykorzystujących biopaliwa państwach. Komisja powinna opracować konkretną metodologię w celu zminimalizowania emisji gazów cieplarnianych spowodowanych pośrednimi zmianami użytkowania gruntów. W tym celu Komisja powinna przeanalizować, w szczególności w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, możliwość włączenia czynnika pośrednich zmian użytkowania gruntów do obliczania emisji gazów cieplarnianych oraz potrzebę zachęcania dla stabilnych biopaliw, które zmniejszą wpływ zmian użytkowania gruntów i poprawią stabilność biopaliw w odniesieniu do pośrednich zmian użytkowania gruntów. Przy opracowywaniu tej metodologii Komisja powinna między innymi odnieść się do potencjalnych skutków pośrednich zmian użytkowania gruntów, wynikających z wykorzystania biopaliw produkowanych z niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego.
- (23) Ponieważ środki przewidziane w art. 7b–7e dyrektywy 98/70/WE mają także wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zharmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw do celów rachunkowości na mocy tej dyrektywy, i dzięki temu ułatwienie, zgodnie z art. 7b ust. 8 tej dyrektywy, handlu między państwami członkowskimi biopaliwami spełniającymi te warunki, ich podstawą jest art. 95 Traktatu.
- (24) Stały postęp techniczny w dziedzinie technologii samochodowej i paliwowej połączony z pragnieniem zapewnienia optymalnego poziomu ochrony zdrowia i środowiska wymagają przeprowadzenia okresowego przeglądu specyfikacji paliw w oparciu o dalsze badania i analizy wpływu dodatków i składników biopaliw na emisje substancji zanieczyszczających. W związku z tym należy regularnie przedstawiać sprawozdania z możliwości ułatwienia dekarbonizacji paliw transportowych.
- (25) Zastosowanie detergentów może przyczynić się do utrzymania czystości silników, a tym samym ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających. Obecnie nie ma żadnej satysfakcjonującej metody badania próbek paliw w zakresie ich własności myjących. Dlatego też odpowiedzialność za informowanie klientów o korzyściach płynących ze stosowania detergentów spoczywa na dostawcach paliw i pojazdów. Niemniej jednak Komisja powinna przeprowadzić przegląd w celu stwierdzenia, czy kontynuacja działań w tym zakresie mogłaby przynieść większą optymalizację korzyści ze stosowania detergentów.
- (26) Przepisy dotyczące mieszania etanolu z benzyną należy poddać przeglądowi na podstawie doświadczeń zdobytych w trakcie stosowania dyrektywy 98/70/WE. Przegląd powinien obejmować w szczególności przepisy w zakresie limitów dotyczących prężności par oraz inne możliwości zapewniające, że mieszanki z etanolem nie przekroczą dopuszczalnych limitów prężności par.
- (27) Mieszanie etanolu z benzyną powoduje wzrost prężności par powstającego w ten sposób paliwa. Ponadto prężność par paliwa należy kontrolować w celu ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających powietrze.
- (28) Dodanie etanolu do benzyny powoduje nieliniową zmianę prężności par powstałej mieszanki paliwa. Zasadne jest dopuszczenie możliwości odstępstwa od maksymalnego poziomu prężności par w tych mieszankach w okresie letnim po dokonaniu stosownej oceny przez Komisję. Odstępstwo powinno być uwarunkowane zgodnością z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego i zanieczyszczenia powietrza. Odstępstwo to powinno odpowiadać rzeczywistemu wzrostowi prężności par spowodowanemu dodaniem określonej ilości etanolu do benzyny.
- (29) Aby zachęcić do korzystania z paliw o niskiej zawartości węgla przy jednoczesnym przestrzeganiu celów dotyczących zanieczyszczenia powietrza, rafinerie powinny, w odpowiednim przypadku, udostępnić benzynę o niskiej prężności par w wymaganych ilościach. Jako że obecnie nie ma to miejsca, limit dla prężności par w mieszankach z etanolem powinien zostać pod pewnymi warunkami zwiększony w celu umożliwienia rozwoju rynku paliw.

- (30) Stosowanie benzyny o wysokiej zawartości biopaliwa nie jest dopuszczalne w niektórych starszych pojazdach. Pojazdy te mogą przemieszczać się z jednego państwa członkowskiego do innego. Należy zatem zapewnić ciągłą dostawę odpowiedniej benzyny dla tych starszych pojazdów w okresie przejściowym. Państwa członkowskie, w konsultacji z zainteresowanymi stronami, powinny zagwarantować odpowiedni zasięg geograficzny zgodny z popytem na ten rodzaj benzyny. Oznakowanie benzyny, np. jako E5 lub E10, powinno być zgodne z odnośną normą opracowaną przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN).
- (31) Należy dostosować załącznik IV dyrektywy 98/70/WE dla umożliwienia wprowadzania do obrotu olejów napędowych o wyższej zawartości biopaliwa („B7”) niż ta przewidziana w normie EN 590:2004 („B5”). Normę tę należałoby odpowiednio zaktualizować oraz należałoby ustanowić limity dla parametrów technicznych nieobjętych tym załącznikiem, takich jak stabilność oksydacyjna, temperatura zapłonu, pozostałość po koksowaniu, pozostałość po spopieleniu, zawartość wody, zawartość zanieczyszczeń stałych, działanie korodujące na płytce miedzi, smarność, lepkość kinematyczna, temperatura mętnienia, temperatura zablokowania zimnego filtra, zawartość fosforu, liczba kwasowa, zawartość nadtlenu, zmiana liczby kwasowej, zanieczyszczenie zaworów wtryskowych i dodatki stabilizujące.
- (32) Dla ułatwienia skutecznego wprowadzania do obrotu biopaliw zachęca się CEN do dalszych szybkich prac nad normą umożliwiającą dodawanie większej ilości biokomponentów do oleju napędowego, a w szczególności do opracowania normy dotyczącej „B10”.
- (33) Z powodów natury technicznej wymagany jest pułap zawartości estrów metyloowych kwasów tłuszczowych (FAME) w oleju napędowym. Limit taki nie jest jednak konieczny dla innych biokomponentów, takich jak czyste węglowodory zbliżone do oleju napędowego, produkowane z biomasy w procesie Fischera-Tropscha, lub hydrowodowane oleje roślinne.
- (34) Państwa członkowskie i Komisja powinny podjąć stosowne środki ułatwiające wprowadzenie na rynek oleju napędowego zawierającego 10 ppm siarki przed dniem 1 stycznia 2011 r.
- (35) Stosowanie specjalnych dodatków metalicznych, a w szczególności trikarbonylku (metylocyklopentadieno) manganowego (MMT), mogłoby zwiększyć ryzyko negatywnych konsekwencji dla zdrowia człowieka oraz mogłoby spowodować uszkodzenia silników pojazdów i urządzeń kontroli emisji. Wielu producentów samochodów przestrzega przed stosowaniem paliwa zawierającego dodatki metaliczne, ponieważ może to spowodować utratę ważności gwarancji pojazdu. Należy zatem, w konsultacji ze wszystkimi odnośnymi zainteresowanymi stronami, stale śledzić skutki stosowania MMT w paliwie. Do czasu dalszego przeglądu konieczne jest podjęcie kroków w celu ograniczenia dotkliwości wszelkich ewentualnie wywołanych szkód. Należy zatem ustanowić górny limit stosowania MMT w paliwie w oparciu o aktualnie dostępną wiedzę naukową. Limit ten powinien zostać podwyższony jedynie wtedy, gdy można wykazać,
- że stosowanie większych ilości nie powoduje negatywnych skutków. Aby uniknąć nieświadomego powodowania utraty ważności gwarancji pojazdów przez konsumentów, konieczny jest również wymóg oznakowania wszelkich paliw zawierających dodatki metaliczne.
- (36) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania na własne potrzeby, a także w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które — na ile to możliwe — będą ilustrować korelację między dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do ich publicznego udostępniania.
- (37) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy 98/70/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (38) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych dotyczących mechanizmu monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, dostosowywania metodologicznych zasad i wartości niezbędnych do oceny spełnienia przez biopaliwa kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanawiania kryteriów i zasięgu geograficznego wysoce bioróżnorodnych obszarów trawiastych, zmiany limitów zawartości MMT w paliwie i dostosowania do postępu technicznego i naukowego metodologii obliczania emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw, dopuszczalnych metod analitycznych związanych ze specyfikacją paliwa oraz dozwolonym przekroczeniem poziomu prężności par w benzynie zawierającej bioetanol. Jako że środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne tej dyrektywy poprzez dostosowanie zasad i wartości metodologicznych, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (39) Dyrektywa 98/70/WE ustanawia szereg specyfikacji paliw, przy czym niektóre z nich są obecnie zbędne. Dodatkowo przewiduje ona pewne odstępstwa, które obecnie wygasły. W celu zapewnienia jasności należy zatem usunąć te przepisy.
- (40) Dyrektywa Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽³⁾ określa niektóre aspekty stosowania paliw w transporcie śródlądowym. Należy wyjaśnić rozgraniczenie między tą dyrektywą a dyrektywą 98/70/WE. Obie dyrektywy ustanawiają górne limity zawartości siarki w olejach napędowych stosowanych w statkach żeglugi śródlądowej. Zatem dla celów jasności i przejrzystości prawa stosowne jest dostosowanie tych dyrektyw, tak aby tylko jedna z nich ustanawiała taki limit.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13.

- (41) Opracowano nowe technologie bardziej ekologicznych silników dla statków żeglugi śródlądowej. Silniki te napędzane są wyłącznie paliwem o bardzo niskiej zawartości siarki. Zawartość siarki w paliwach przeznaczonych dla statków żeglugi śródlądowej powinna być zmniejszona jak najszybciej.
- (42) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/70/WE i dyrektywę 1999/32/WE.
- (43) W dyrektywie Rady 93/12/EWG z dnia 23 marca 1993 r. odnoszącej się do zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych⁽¹⁾ wprowadzono z czasem znaczące zmiany, w związku z czym nie posiada ona już żadnych istotnych elementów. Należy więc ją uchylić.
- (44) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, te związane z ustanowieniem jednolitego rynku paliw stosowanych w transporcie drogowym oraz w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach oraz z zagwarantowaniem przestrzegania minimalnych norm ochrony środowiska dotyczących użytkowania tych paliw, nie mogą być skutecznie realizowane przez państwa członkowskie, mogą natomiast być realizowane w bardziej skuteczny sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć odpowiednie środki zgodnie z zasadą pomocniczości przewidzianą w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule zakres niniejszej dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia powyższych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się w związku z tym następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zasięg

Niniejsza dyrektywa ustala, w odniesieniu do pojazdów drogowych i maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statków żeglugi śródlądowej, gdy nie znajdują się na morzu), ciągników rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostek pływających, gdy nie znajdują się na morzu:

- a) specyfikacje techniczne z powodów związanych ze zdrowiem i środowiskiem, mające zastosowanie do paliw przeznaczonych do użytku w silnikach z zapłonem iskrowym i silnikach z zapłonem samoczynnym, z uwzględnieniem wymogów technicznych tych silników; oraz
- b) cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia.”;

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym:

- (i) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »oleje napędowe przeznaczone do stosowania w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostkach pływających« oznaczają ciekły produkt ropopochodny, objęty kodami CN 2710 19 41 i 2710 19 45^(*), przeznaczony do stosowania w silnikach określonych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 94/25/WE^(**), 97/68/WE^(***) i 2000/25/WE^(****);

^(*) Numeracja kodów CN określona we Wspólnej Taryfie Celnej (Dz.U. L 256 z 7.6.1987, s. 1).

^(**) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.

^(***) Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

^(****) Dz.U. L 173 z 12.7.2000, s. 1.”;

- (ii) dodaje się punkty w brzmieniu:

„5) »państwa członkowskie, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim« oznaczają Danię, Estonię, Finlandię, Irlandię, Łotwę, Litwę, Szwecję i Zjednoczone Królestwo;

6) »emisja gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw« oznacza wszystkie emisje netto CO₂, CH₄ i N₂O, które można przypisać paliwu (także wszystkim jego dodanym komponentom) lub dostarczonej energii. Obejmuje to wszystkie właściwe etapy od wydobycia lub uprawy włącznie, poprzez zmianę sposobu użytkowania gruntów, transport i dystrybucję, przetwarzanie i spalanie, niezależnie od tego, skąd pochodzą emisje;

7) »emisja gazów cieplarnianych w przeliczeniu na jednostkę energii« oznacza całkowitą masę emisji gazów cieplarnianych będących równoważnikami CO₂ związanych z paliwem podzieloną przez całkowitą wartość energetyczną paliwa lub dostarczonej energii (w przypadku paliwa wyrażoną jako jego dolna wartość opałowa);

8) »dostawca« oznacza podmiot odpowiedzialny za zgłaszanie paliw lub energii organom odpowiedzialnym za naliczanie podatku akcyzowego lub, jeżeli nie jest należny podatek akcyzowy, każdy inny odnośny podmiot wyznaczony przez państwo członkowskie;

9) »biopaliwa« mają to samo znaczenie, co w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych^(*).

^(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 81.

b) skreśla się akapit drugi;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2–6 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, że benzyna może być wprowadzona do obrotu na ich terytorium tylko wtedy, jeżeli będzie ona zgodna ze specyfikacjami środowiskowymi, określonymi w załączniku I.

Jednakże państwa członkowskie mogą, w stosunku do regionów peryferyjnych, przyjąć specjalne przepisy dotyczące wprowadzenia benzyny o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 10 mg/kg. Państwa członkowskie korzystające z tego przepisu informują o tym Komisję.

3. Państwa członkowskie wymagają od dostawców zagwarantowania wprowadzenia na rynek benzyny o maksymalnej zawartości tlenu wynoszącej 2,7 % i maksymalnej zawartości etanolu wynoszącej 5 % do 2013 r. oraz mogą wymagać wprowadzania na rynek takiej benzyny w dłuższym terminie, jeżeli uznają to za konieczne. Zapewniają one udostępnienie konsumentom należytych informacji dotyczących zawartości biopaliwa w benzynie oraz zwłaszcza dotyczących właściwego stosowania różnych mieszanek paliw.

4. Państwa członkowskie o niskich temperaturach otoczenia w okresie letnim mogą, z zastrzeżeniem ust. 5, zezwolić na wprowadzenie do obrotu w okresie letnim benzyny o maksymalnej prężności par wynoszącej 70 kPa.

Państwa członkowskie, których nie dotyczy odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, mogą, z zastrzeżeniem ust. 5, zezwolić na wprowadzenie do obrotu w okresie letnim benzyny zawierającej etanol o maksymalnej prężności par wynoszącej 60 kPa oraz dodatkowo zastosować dozwolone odstępstwo w zakresie prężności par określone w załączniku III, pod warunkiem że wykorzystany etanol jest biopaliwem.

5. Jeżeli państwa członkowskie pragną zastosować którekolwiek z odstępstw, o których mowa w ust. 4, informują o tym Komisję i udostępniają wszelkie odnośne informacje. Komisja ocenia stopień zapotrzebowania odstępstwa oraz okres jego trwania, uwzględniając następujące dwa elementy:

- a) unikanie społeczno-gospodarczych problemów wynikających z wyższej prężności par, w tym ograniczone w czasie potrzeby w zakresie dostosowań technicznych; oraz
- b) środowiskowe lub zdrowotne konsekwencje wyższej prężności par, oraz w szczególności oddziaływanie na zgodność z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego, zarówno w zainteresowanych państwach członkowskich, jak i w innych państwach członkowskich.

Jeżeli ocena Komisji wykaże, że odstępstwo skutkować będzie brakiem zgodności z prawodawstwem Wspólnoty z zakresu jakości powietrza atmosferycznego i zanieczyszczenia powietrza, w tym odnośnymi wartościami

granicznymi i limitami emisji, wniosek zostaje odrzucony. Komisja powinna też uwzględnić odnośne wartości docelowe.

Jeżeli w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich odnośnych informacji Komisja nie zgłosi zastrzeżeń, zainteresowane państwo członkowskie może zacząć stosować odstępstwo, o które wnioskowało.

6. Nie naruszając przepisów ust. 1, państwa członkowskie mogą nadal zezwalać na obrót niewielkimi ilościami benzyny ołowiowej o zawartości ołowiu nieprzekraczającej 0,15 g/l, w wysokości maksymalnej 0,03 % całej sprzedaży, przeznaczonej do użytku w starych pojazdach określonego rodzaju i do rozprowadzania przez grupy szczególnego interesu.”;

b) skreśla się ust. 7;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Olej napędowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, że olej napędowy może być wprowadzony do obrotu na ich terytorium tylko wtedy, jeżeli będzie on zgodny ze specyfikacjami określonymi w załączniku II.

Niezależnie od wymagań załącznika II, państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzenie do obrotu oleju napędowego zawierającego ponad 7 % estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME).

Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie konsumentom należytych informacji dotyczących zawartości biopaliwa, zwłaszcza FAME, w oleju napędowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że najpóźniej od dnia 1 stycznia 2008 r. oleje napędowe przeznaczone do stosowania w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych mogą być wprowadzane do obrotu na ich terytorium wyłącznie wtedy, gdy zawartość siarki w tych olejach napędowych nie przekracza 1 000 mg/kg. Od dnia 1 stycznia 2011 r. maksymalna dopuszczalna zawartość siarki w tych olejach napędowych wynosi 10 mg/kg. Państwa członkowskie zapewniają, aby paliwa ciekłe inne niż te oleje napędowe mogły być stosowane w statkach żeglugi śródlądowej i statkach rekreacyjnych wyłącznie wtedy, gdy zawartość siarki w tych paliwach ciekłych nie przekracza maksymalnego dozwolonego limitu dla tych olejów napędowych.

Jednakże w celu przystosowania się do nieznacznych zanieczyszczeń w łańcuchu dostaw państwa członkowskie mogą, od dnia 1 stycznia 2011 r., zezwolić, by oleje napędowe przeznaczone do stosowania w silnikach maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych zawierały do 20 mg/kg siarki w punkcie końcowej dystrybucji dla użytkowników końcowych. Państwa członkowskie mogą również zezwolić na dalsze wprowadzanie na rynek do dnia 31 grudnia 2011 r. oleju napędowego zawierającego do 1 000 mg/kg siarki przeznaczonego dla pojazdów szynowych i ciągników rolniczych i leśnych, z zastrzeżeniem, że zagwarantują one nienaruszalność właściwego funkcjonowania systemów kontroli emisji.

3. Państwa członkowskie mogą, w stosunku do regionów peryferyjnych, przyjąć specjalne przepisy dotyczące wprowadzenia olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 10 mg/kg. Państwa członkowskie korzystające z tego przepisu informują o tym Komisję.
4. W przypadku państw członkowskich, w których zimą występują surowe warunki pogodowe, maksymalny punkt destylacji wynoszący 65 % w temperaturze 250 °C dla olejów napędowych może zostać zastąpiony maksymalnym punktem destylacji wynoszącym 10 % (vol/vol) w temperaturze 180 °C.”;
- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych

1. Państwa członkowskie wyznaczają dostawcę lub dostawców odpowiedzialnych za monitorowanie i sprawozdawczość dotyczące emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej. W przypadku dostawców energii elektrycznej wykorzystywanej w pojazdach drogowych państwa członkowskie zapewniają, że dostawcy ci mogą dokonać wyboru o przyczynianiu się do spełniania obowiązku ograniczania emisji, określonego w ust. 2, jeżeli są oni w stanie odpowiednio mierzyć i monitorować energię elektryczną dostarczoną z przeznaczeniem na stosowanie w tych pojazdach.

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r. dostawcy corocznie przekazują organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie sprawozdania na temat natężenia emisji gazów cieplarnianych dla paliw i energii dostarczonej w każdym państwie członkowskim; sprawozdanie to zawiera co najmniej następujące informacje:

- całkowitą ilość każdego dostarczanego rodzaju paliwa i energii, ze wskazaniem miejsca ich zakupu i ich pochodzenia; oraz
- emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii.

Państwa członkowskie zapewniają, by sprawozdania były poddawane weryfikacji.

W stosownych przypadkach Komisja ustanawia wytyczne dotyczące wdrażania niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie wymagają od dostawców możliwość stopniowego zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej o maksymalnie 10 % do dnia 31 grudnia 2020 r. w stosunku do podstawowej normy dla paliw, o której mowa w ust. 5 lit. b). Zmniejszenie to składa się z:

- 6 % do dnia 31 grudnia 2020 r. Dla celów zmniejszenia emisji państwa członkowskie mogą wymagać od dostawców spełnienia następujących celów przejściowych: 2 % do dnia 31 grudnia 2014 r. i 4 % do dnia 31 grudnia 2017 r.;

- wskaźnikowego celu dodatkowego 2 % do dnia 31 grudnia 2020 r., z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 lit. h), osiąganego za pośrednictwem jednej lub obu następujących metod:

- zaopatrzenia transportu w energię dostarczaną w celu stosowania we wszelkiego rodzaju pojazdach drogowych lub maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych;

- wykorzystania wszelkich technologii (w tym wychwytywania i składowania dwutlenku węgla) umożliwiających zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia dostarczonego paliwa lub energii w przeliczeniu na jednostkę energii;

- wskaźnikowego celu dodatkowego 2 % do dnia 31 grudnia 2020 r., z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 lit. i), osiąganego za pośrednictwem wykorzystania kredytów nabytych w ramach mechanizmu czystego rozwoju protokołu z Kioto, na warunkach określonych w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (*), w celu redukcji w sektorze dostaw paliw.

3. Emisje gazów cieplarnianych w cyklu życia biopaliw obliczane są zgodnie z art. 7d. Emisje gazów cieplarnianych w cyklu życia innych paliw i energii obliczane są z wykorzystaniem metodologii określonej zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

4. Państwa członkowskie zapewniają, że grupa dostawców może zdecydować o wspólnym wypełnianiu obowiązków wypływających z ust. 2. W takim przypadku dla celów ust. 2 grupę dostawców uważa się za jednego dostawcę.

5. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, opisaną w art. 11 ust. 4. Takie środki obejmują w szczególności:

- metodologię obliczania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia paliw innych niż biopaliwa oraz energii;
- metodologię określającą, przed dnia 1 stycznia 2011 r., podstawowe normy dla paliw oparte na emisjach gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw w przeliczeniu na jednostkę energii z paliw kopalnych w 2010 r. dla celów ust. 2;
- wszelkie przepisy konieczne w celu zastosowania przepisów ust. 4;
- metodologię obliczania wkładu elektrycznych pojazdów drogowych, która jest zgodna z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

(*) Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.”;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7b

Kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biopaliw

1. Niezależnie od tego, czy surowce były uprawiane na terenie Wspólnoty, czy poza jej terytorium, energię z biopaliw uwzględnia się do celów, o których mowa w art. 7a, tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu.

Aby jednak biopaliwa wyprodukowane z odpadów lub pozostałości innych niż odpady lub pozostałości rolnicze, akwakultury i leśne były uwzględniane do celów, o których mowa w art. 7a, muszą spełniać jedynie kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 35 %.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 50 %. Od dnia 1 stycznia 2018 r. ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej 60 % dla biopaliw wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później.

Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystania biopaliw oblicza się zgodnie z art. 7d ust. 1.

W przypadku biopaliw wytworzonych w instalacjach działających w dniu 23 stycznia 2008 r. akapit pierwszy stosuje się od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o wysokiej bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały jeden z następujących statusów, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

a) lasy pierwotne i inne zalesione grunty, czyli lasy i inne zalesione grunty z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;

b) obszary wyznaczone:

(i) do celów ochrony przyrody na mocy prawa lub przez właściwy organ; lub

(ii) do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków, uznawanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody pod warunkiem uznania ich zgodnie z drugim akapitem art. 7c ust. 4;

chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;

c) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, które są:

(i) naturalne, czyli obszary trawiaste, które pozostaną obszarami trawiastymi, jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka, i które zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne; lub

(ii) nienaturalne, czyli obszary trawiaste, które przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane, chyba że udowodnione zostanie, iż zbiory surowców są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych.

Komisja ustanawia kryteria i zakresy geograficzne w celu ustalenia obszarów trawiastych objętych akapitem pierwszym lit. c). Środki te, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

4. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. posiadały status określony w jednej z poniższych liter, ale już go nie posiadają:

a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku;

b) obszary stale zalesiane, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*;

c) obszary obejmujące więcej niż 1 ha z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10 % do 30 %, lub z drzewami, które mogą osiągnąć te progi *in situ*, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu magazynuje taką ilość pierwiastka węgla, że przy zastosowaniu metodologii określonej w części C załącznika IV byłyby spełnione warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

Przepisy niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status, co w styczniu 2008 r.

5. Biopaliwa uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1, nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów będących w styczniu 2008 r. torfowiskami, chyba że przedstawiono dowody, że uprawa i zbiór tych surowców nie powoduje osuszania gruntów wcześniej niepodlegających osuszaniu.

6. Surowce rolne uprawiane we Wspólnocie i wykorzystywane do produkcji biopaliw uwzględnionych do celów, o których mowa w art. 7a, są uzyskiwane zgodnie z wymogami i normami określonymi w przepisach, o których mowa w pozycji »Środowisko naturalne« w części A oraz w pkt 9 załącznika II do rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (*), a także zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

7. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania odnoszące się zarówno do państw trzecich, jak i do państw członkowskich będących ważnym źródłem biopaliw lub surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie i dotyczące krajowych środków podjętych w celu przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2–5, oraz w celu ochrony gleby, wody i powietrza. Pierwsze sprawozdanie zostaje przedłożone w 2012 r.

Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój społeczny we Wspólnocie i w państwach trzecich, wpływu polityki Wspólnoty w zakresie biopaliw na dostępność żywności w przystępnych cenach, zwłaszcza dla ludzi żyjących w krajach rozwijających się, oraz ogólniejszych kwestii rozwojowych. Sprawozdania te dotyczą kwestii poszanowania praw do użytkowania gruntów. Sprawozdania określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy każda z następujących konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy została przez nie ratyfikowana i wdrożona:

- konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29),
- konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87),
- konwencja dotycząca stosowania zasad prawa do organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98),
- konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości (nr 100),
- konwencja o zniesieniu pracy przymusowej (nr 105),

- konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111),
- konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138),
- konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182).

Sprawozdania te określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy dany kraj ratyfikował i wdrożył:

- protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym,
- konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Pierwsze sprawozdanie zostaje przedłożone w 2012 r. Komisja w odpowiednich przypadkach proponuje działania naprawcze, zwłaszcza gdy występują czynniki świadczące o tym, że produkcja biopaliw ma znaczny wpływ na ceny żywności.

8. Do celów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie nie odmawiają uwzględnienia do celów ust. 1 biopaliw uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju.

Artykuł 7c

Weryfikacja zgodności biopaliw z kryteriami zrównoważonego rozwoju

1. W przypadku gdy biopaliwa mają zostać uwzględnione dla celów art. 7a, państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 7b ust. 2–5. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:

- a) umożliwia mieszanie partii surowców lub biopaliw o różnych właściwościach zrównoważonego rozwoju;
- b) wymaga, aby informacje na temat właściwości zrównoważonego rozwoju, a także wielkości partii, o których mowa w lit. a), pozostały przypisane mieszance; oraz
- c) stanowi, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki jest opisana jako posiadająca te same właściwości zrównoważonego rozwoju i w takich samych ilościach, jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki.

2. W 2010 i 2012 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania metody weryfikacji bilansu masy opisanej w ust. 1 oraz na temat możliwości dopuszczenia innych metod weryfikacji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich rodzajów surowców lub biopaliw. W swojej ocenie Komisja bierze pod uwagę metody weryfikacji, w których informacja dotycząca właściwości zrównoważonego rozwoju nie musi zostać fizycznie przypisana do danej partii lub mieszanki. Ocena bierze pod uwagę potrzebę zachowania integralności i skuteczności systemu weryfikacji przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące dopuszczenia innych metod weryfikacji.

3. Państwa członkowskie podejmują środki, aby zapewnić, że podmioty gospodarcze przedkładają wiarygodne informacje i udostępniają państwu członkowskiemu, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. Audyt kontroluje, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Ocena również częstotliwość i metodologię pobierania próbek i solidność danych.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują w szczególności informacje dotyczące poszanowania kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanowionych w art. 7b ust. 2–5, odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu uwzględnienia elementów, o których mowa w art. 7b ust. 7 akapit drugi.

Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach. Zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle, a w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy biopaliwa są produkowane w obrębie Wspólnoty, czy importowane.

Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w akapicie pierwszym. Komisja publikuje te informacje w skróconej formie na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24 dyrektywy 2009/28/WE, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych.

4. Wspólnota podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające postanowienia dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy Wspólnota zawrze umowy zawierające postanowienia dotyczące kwestii objętych kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 7b ust. 2–5, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośne kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 7b ust. 7 akapit drugi.

Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 7b ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, ustalone w art. 7b ust. 3–5. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także o elementach wymienionych w art. 7b ust. 7 akapit drugi. Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 7b ust. 3 lit. b) ppkt (ii).

Komisja może zdecydować, że dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 7b ust. 2.

Komisja może zdecydować, że tereny objęte krajowym lub regionalnym programem przekształcania terenów poważnie zdegradowanych lub silnie zanieczyszczonych spełniają kryteria, o których mowa w załączniku IV część C pkt 9.

5. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowa umowa lub system spełniają odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. Systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych spełniają również wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku IV. Wykazy terenów o dużej

bioróżnorodności, o których mowa w art. 7b ust. 3 lit. b) ppkt (ii), spełniają odpowiednie standardy obiektywności i spójności z normami uznanymi w skali międzynarodowej i przewidują odpowiednie procedury odwoławcze.

6. Decyzje na mocy ust. 4 przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3. Są one ważne przez okres nie dłuższy niż 5 lat.

7. Gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach umowy lub systemu będących przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w zakresie objętym tą decyzją, dostarczania dalszego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 7b ust. 2–5, ani dostarczania informacji o środkach, o których mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.

8. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, analizuje stosowanie art. 7b w odniesieniu do źródła biopaliwa i w ciągu sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 3, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo z tego źródła do celów art. 7a.

9. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) skuteczności systemu w zakresie przekazywania informacji na temat kryteriów zrównoważonego rozwoju; oraz
- b) wykonalności i stosowności wprowadzenia wymagań dotyczących ochrony powietrza, gleby i wody, uwzględniających wyniki najnowszych badań naukowych i międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.

W stosownych przypadkach Komisja proponuje podjęcie działań naprawczych.

Artykuł 7d

Obliczanie wpływu biopaliw na emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia

1. Do celów art. 7a i art. 7b ust. 2 emisję gazów cieplarnianych z biopaliw w całym cyklu życia oblicza się w następujący sposób:

- a) jeżeli wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji biopaliwa została określona w załączniku IV część A lub B i jeżeli wartość e_i dla tych biopaliw obliczona zgodnie z załącznikiem IV część C pkt 7 jest równa zero lub jest mniejsza od zera, poprzez zastosowanie tej wartości standardowej;
- b) poprzez zastosowanie rzeczywistej wartości obliczonej zgodnie z metodologią określoną w załączniku IV część C; lub

- c) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników ze wzoru, o którym mowa w załączniku IV część C pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku IV część D lub E mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodologią określoną w załączniku IV część C, dla wszystkich innych czynników.

2. Do dnia 31 marca 2010 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające wykaz obszarów na ich terytorium, zaklasyfikowanych na poziomie 2 w Nomenklaturze jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) lub na bardziej szczegółowym poziomie NUTS zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) (**), na których to obszarach normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją »Szczegółowe wartości standardowe dotyczące upraw« w załączniku IV część D do niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. Metoda ta uwzględnia charakterystykę gleby, klimat i spodziewany poziom zbioru surowców.

3. Wartości standardowe, określone w załączniku IV część A, oraz szczegółowe wartości standardowe dla upraw, określone w załączniku IV część D, mogą być stosowane wyłącznie w przypadku surowców:

- a) uprawianych poza terytorium Wspólnoty;
- b) uprawianych na obszarach Wspólnoty wymienionych w wykazach, o których mowa w ust. 2; lub
- c) będących odpadami lub pozostałościami innymi niż pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury i rybołówstwa.

W odniesieniu do upraw biopaliw nieuwzględnionych w lit. a), b) lub c) stosuje się wartości rzeczywiste.

4. Najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonalności sporządzenia wykazu obszarów w państwach trzecich, w których przewiduje się, że normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych będzie niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją »uprawy« w załączniku IV część D niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, w miarę możliwości łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. W odpowiednich przypadkach sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie wnioski.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja składa sprawozdania dotyczące szacunkowych wartości standardowych i typowych określonych w załączniku IV część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji pochodzących z transportu i przetwarzania, i może, w odpowiednich przypadkach, zdecydować o korekcie tych wartości. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

6. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na emisję gazów cieplarnianych oraz sposobów zmniejszenia tego wpływu. Sprawozdaniu, w stosownych przypadkach, towarzyszy wniosek opierający się na najlepszych dostępnych dowodach naukowych i zawierający konkretną metodologię dotyczącą emisji spowodowanych zmianami ilości pierwiastka węgla wynikającymi z pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów, oraz zapewniający zgodność z niniejszą dyrektywą, zwłaszcza z art. 7b ust. 2.

Wniosek taki zawiera niezbędne gwarancje zapewniające pewność inwestycji, podjęte przed zastosowaniem tej metodologii. W odniesieniu do instalacji produkujących biopaliwa przed końcem 2013 r., zastosowanie środków, o których mowa w akapicie pierwszym nie oznacza, do dnia 31 grudnia 2017 r., że biopaliwa produkowane w tych instalacjach uważa się za niespełniające wymogów trwałości zawartych w niniejszej dyrektywie, jeżeli w przeciwnym razie spełniałyby je, pod warunkiem że biopaliwa te osiągają poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w wysokości co najmniej 45 %. Postanowienia te mają zastosowanie od końca 2012 r. do zdolności produkcyjnej instalacji produkujących biopaliwa.

Parlament Europejski i Rada podejmują starania, aby do dnia 31 grudnia 2012 r. podjąć decyzję co do wspomnianych wniosków przedstawianych przez Komisję.

7. Załącznik IV może zostać dostosowany do postępu naukowo-technicznego, w tym również przez dodanie wartości dla innych ścieżek produkcji biopaliw dla tych samych lub innych surowców i przez zmianę metodologii określonej w części C. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

W odniesieniu do wartości standardowych i metodologii określonej w załączniku IV należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metodę uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metodę uwzględniania produktów ubocznych,
- metodę uwzględniania kogeneracji, oraz
- status produktów ubocznych nadany pozostałościom po płodach rolnych.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi.

Wszelkie zmiany lub uzupełnienia wykazu wartości standardowych zamieszczonego w załączniku IV dokonywane są zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki lub jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia wartości rzeczywistych jest wysoki lub

powodowałyby to znaczne trudności, wartości standardowe muszą być typowe dla normalnych procesów produkcji;

- b) we wszystkich innych przypadkach wartości standardowe muszą być konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

8. Ustalone zostają szczegółowe definicje i specyfikacje techniczne wymagane dla kategorii określonych w załączniku IV część C pkt 9. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.

Artykuł 7e

Środki wdrażające i sprawozdania dotyczące zrównoważonego rozwoju biopaliw

1. Środki wdrażające, o których mowa w art. 7b ust. 3 akapit drugi, art. 7c ust. 3 akapit trzeci, art. 7c ust. 6, art. 7c ust. 8, art. 7d ust. 5, art. 7d ust. 7 akapit pierwszy oraz art. 7d ust. 8 uwzględniają również w pełni cele dyrektywy 2009/28/WE.

2. Sprawozdania przedkładane przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, o których mowa w art. 7b ust. 7, art. 7c ust. 2, art. 7c ust. 9, art. 7d ust. 4 i 5 oraz art. 7d ust. 6 akapit pierwszy, a także sprawozdania i informacje przekazywane na mocy art. 7c ust. 3 akapit pierwszy i piąty oraz art. 7d ust. 2 sporządzane są i przekazywane zarówno w celach dyrektywy 2009/28/WE, jak i niniejszej dyrektywy.

(*) Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

(**) Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.”;

- 7) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie monitorują zgodność z wymogami określonymi w art. 3 i 4, w odniesieniu do benzyny i olejów napędowych, na podstawie metod analitycznych określonych w normach europejskich, odpowiednio EN 228:2004 i EN 590:2004.”;

- 8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Dodatki metaliczne

1. Komisja dokonuje oceny zagrożeń, jakie wykorzystanie dodatków metalicznych w paliwach przedstawia dla zdrowia i środowiska, oraz opracowuje w tym celu metodologię testowania. Komisja przedstawia wnioski z oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2012 r.

2. Do czasu opracowania metodologii testowania, o której mowa w ust. 1, obecność metalicznego dodatku trikarbonylek (metylocyklopentadieno) manganowy (MMT) w benzynie jest ograniczona do 6 mg manganu na litr od dnia 1 stycznia 2011 r. Od dnia 1 stycznia 2014 r. limit ten wynosi 2 mg manganianów na litr.

3. Wartość graniczna zawartości MMT w paliwie, o której mowa w ust. 2, jest poddawana przeglądowi na podstawie wyników oceny przeprowadzonej z wykorzystaniem metodologii badania, o której mowa w ust. 1. Może zostać zmniejszona do zera w przypadkach, w których jest to uzasadnione oceną zagrożenia. Wartość ta nie może zostać zwiększona, chyba że jest to uzasadnione oceną zagrożenia. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.
4. Państwa członkowskie zapewniają, by oznakowanie dotyczące zawartości w paliwie dodatku metalicznego było widoczne w każdym miejscu, w którym paliwo z dodatkami metalicznymi jest udostępniane konsumentom.
5. Oznakowanie zawiera następującą treść: »Zawiera dodatki metaliczne«.
6. Oznakowanie powinno być umieszczone, w wyraźnie widoczny sposób, w miejscu, w którym znajduje się informacja określająca rodzaj paliwa. Poprzez swoją wielkość i czcionkę oznakowanie jest wyraźnie widoczne i łatwe do odczytania.»;
- 9) art. 9 otrzymuje następujące brzmienie:
- „Artykuł 9
- Sprawozdawczość**
1. Do dnia 31 grudnia 2012 r. i co trzy lata po tej dacie Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz, w stosownych przypadkach, wniosek legislacyjny zawierający poprawki do niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie uwzględnia przede wszystkim:
- a) wykorzystanie i rozwój techniki samochodowej, a zwłaszcza wykonalność zwiększenia maksymalnej dozwolonej zawartości biopaliw w benzynie i oleju napędowym oraz potrzebę aktualizacji daty, o której mowa w art. 3 ust. 3;
  - b) politykę wspólnotową dotyczącą emisji CO₂ przez pojazdy transportu drogowego;
  - c) możliwość stosowania wymogów załącznika II, w szczególności wartości dopuszczalnej wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, w odniesieniu do maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach (w tym statków żeglugi śródlądowej), ciągników rolniczych i leśnych oraz statków rekreacyjnych;
  - d) wzrost wykorzystania detergentów w paliwach;
  - e) wykorzystanie w paliwach dodatków metalicznych innych niż MMT;
- f) całkowitą ilość dodatków stosowanych w benzynie i oleju napędowym do silników wysokoprężnych z uwzględnieniem prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego środowiska, w tym celów dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy dla wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (*) oraz jej dyrektyw pochodnych;
  - g) skutki wprowadzenia wartości docelowej ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określonej w art. 7a ust. 2 dla systemu handlu uprawnieniami do emisji;
  - h) ewentualną potrzebę dostosowań do przepisów art. 2 ust. 6 i 7 oraz art. 7a ust. 2 lit. b) w celu dokonania oceny ewentualnego wkładu w osiągnięcie celu związanego z redukcją emisji gazów cieplarnianych do 10 % do 2020 r. Rozważania te opierają się na potencjale redukcji emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw i energii we Wspólnocie, z uwzględnieniem przede wszystkim wszelkich osiągnięć w zakresie przyjaznych dla środowiska technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz z uwzględnieniem elektrycznych pojazdów drogowych, a także efektywności kosztowej sposobów redukcji tych emisji, o czym mowa w art. 7a ust. 2 lit. b);
  - i) możliwość wprowadzenia dodatkowych środków dla dostawców celem zredukowania o 2 % emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia na jednostkę energii w stosunku do podstawowej normy dla paliw, o której mowa w art. 7a ust. 5 lit. b), dzięki wykorzystaniu kredytów nabytych w ramach mechanizmu czystego rozwoju protokołu z Kioto, na warunkach określonych w dyrektywie 2003/87/WE, w celu dokonania oceny dalszego możliwego wkładu na rzecz realizacji celu związanego z redukcją gazów cieplarnianych o 10 % do 2020 r., jak określono w art. 7a ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy;
  - j) zaktualizowaną analizę stosunku kosztów do korzyści i wpływu redukcji maksymalnej dozwolonej prężności par benzyny w okresie letnim do poziomu poniżej 60 kPa.
2. Najpóźniej w 2014 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące osiągnięcia celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r., o którym mowa w art. 7a, uwzględniając potrzebę spójności między tym celem i celem, o którym mowa w art. 3 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE, dotyczącym udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie, w świetle sprawozdań, o których mowa w art. 23 ust. 8 i 9 tej dyrektywy.
- W odpowiednich przypadkach Komisja załącza do tego sprawozdania wnioski dotyczące modyfikacji celu.

(*) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.»;

10) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli konieczne jest dostosowanie dozwolonych metod analitycznych, o których mowa w załącznikach I lub II, do postępu technicznego, zmiany, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4. Załącznik III może być dostosowywany również do postępu naukowo-technicznego. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 4.”;

11) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga Komitet ds. Jakości Paliwa.

2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego rozwoju biopaliw, o których mowa w art. 7b, 7c i 7d, Komisję wspomaga Komitet ds. Zrównoważonego Rozwoju Biopaliw i Biopłynów, o którym mowa w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.”;

12) skreśla się art. 14;

13) załączniki I, II, III i IV zastępuje się treścią załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 1999/32/WE

W dyrektywie 1999/32/WE wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »paliwo żeglugowe« oznacza każde ropopochodne paliwo ciekłe przeznaczone do stosowania na statku lub stosowane na statku, w tym paliwo zdefiniowane w ISO 8217. Obejmuje ona każde ropopochodne paliwo ciekłe używane na statkach żeglugi śródlądowej lub statkach rekreacyjnych w rozumieniu dyrektywy 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych

w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach (*) oraz dyrektywy 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających (**), w przypadku gdy statki te znajdują się na morzu.

(*) Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

(**) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.”;

b) skreśla się pkt 3j;

2) w art. 4b wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na statkach cumujących w portach Wspólnoty”;

b) w ust. 1 skreśla się lit. a);

c) w ust. 2 skreśla się lit. b);

3) art. 6 ust. 1a akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Pobieranie próbek rozpoczyna się w dniu, w którym wchodzi w życie odpowiednia wartość dopuszczalna dla zawartości siarki w paliwie. Pobieranie próbek musi odbywać się z wystarczającą częstotliwością, w wystarczających ilościach i w taki sposób, aby próbki były reprezentatywne dla badanego paliwa oraz dla paliwa stosowanego przez statki na danych obszarach morskich i w danych portach.”.

Artykuł 3

Uchylenie

Niniejszym uchyla się dyrektywę 93/12/EWG.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 r.

Przekazują one niezwłocznie Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
P. NEČAS
Przewodniczący

_____

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

SPECYFIKACJE ŚRODOWISKOWE DLA PALIW ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA RYNKU, PRZEZNACZONYCH DO POJAZDÓW WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM ISKROWYM

Typ: **Benzyna**

Parametr ⁽¹⁾	Jednostka	Limity ⁽²⁾	
		Minimum	Maksimum
Badawcza liczba oktanowa		95 ⁽³⁾	—
Silnikowa liczba oktanowa		85	—
Prężność par, okres letni ⁽⁴⁾	kPa	—	60,0 ⁽⁵⁾
Destylacja:			
— do temperatury 100 °C odparowuje	% v/v	46,0	—
— do temperatury 150 °C odparowuje	% v/v	75,0	—
Zawartość węglowodorów:			
— olefinowych	% v/v	—	18,0
— aromatycznych	% v/v	—	35,0
— benzenu	% v/v	—	1,0
Zawartość tlenu	% m/m		3,7
Związki tlenowe			
— Metanol	% v/v		3,0
— Etanol (mogą być konieczne środki stabilizujące)	% v/v		10,0
— Alkohol izopropylowy	% v/v	—	12,0
— Alkohol tert-butyłowy	% v/v	—	15,0
— Alkohol izobutyłowy	% v/v	—	15,0
— Etery zawierające 5 lub więcej atomów węgla w cząsteczce	% v/v	—	22,0
— Inne związki organiczne zawierające tlen ⁽⁶⁾	% v/v	—	15,0
Zawartość siarki	mg/kg	—	10,0
Zawartość ołowiu	g/l	—	0,005

⁽¹⁾ Należy stosować metody badania określone w normie EN 228:2004. Państwa członkowskie mogą przyjąć metodę analityczną określoną w normie zastępującej EN 228:2004, jeśli można wykazać, że metoda ta cechuje się co najmniej taką samą dokładnością i co najmniej takim samym poziomem precyzji jak metoda analityczna, którą zastępuje.

⁽²⁾ Wartości podane w specyfikacji są wartościami „rzeczywistymi”. W celu ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy EN ISO 4259:2006 „Przetwory naftowe — Wyznaczanie i stosowanie precyzji metod badania”, w celu określenia wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną różnicę 2R powyżej zera (R = odtwarzalność). Wyniki indywidualnych pomiarów interpretuje się na podstawie kryteriów określonych w normie EN ISO 4259:2006.

⁽³⁾ Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o dalszym zezwalaniu na wprowadzanie na rynek zwykłej klasy benzyny bezołowiowej, której minimalna motorowa liczba oktanowa (MON) wynosi 81, a minimalna badawcza liczba oktanowa (RON) — 91.

⁽⁴⁾ Okres letni zaczyna się nie później niż dnia 1 maja i kończy nie wcześniej niż dnia 30 września. Dla państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim, okres letni zaczyna się nie później niż dnia 1 czerwca i kończy nie wcześniej niż dnia 31 sierpnia.

⁽⁵⁾ W przypadku państw członkowskich, w których występują niskie temperatury otoczenia w okresie letnim i dla których wprowadzono odstępstwo zgodnie z art. 3 ust. 4 i 5, maksymalna prężność par wynosi 70 kPa. Dla państw członkowskich, w przypadku których wprowadzono odstępstwo zgodnie z art. 3 ust. 4 i 5 dla benzyny zawierającej etanol, maksymalna prężność par wynosi 60 kPa wraz z przekroczeniem w zakresie prężności par określonej w załączniku III.

⁽⁶⁾ Inne monoalkohole i etery o końcowej temperaturze wrzenia nie wyższej niż temperatura wrzenia określona w normie EN 228:2004.

ZAŁĄCZNIK II

SPECYFIKACJE ŚRODOWISKOWE DLA PALIW ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA RYNKU, PRZEZNACZONYCH DO POJAZDÓW WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM SAMOCZYNNYM

Typ: Olej napędowy

Parametr ⁽¹⁾	Jednostka	Limity ⁽²⁾	
		Minimum	Maksimum
Liczba cetanowa		51,0	—
Gęstość w temp. 15 °C	kg/m ⁽³⁾	—	845,0
Destylacja:			
— 95 % destyluje do temperatury:	°C	—	360,0
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	% m/m	—	8,0
Zawartość siarki	Mg/kg	—	10,0
Zawartość FAME — EN 14078	% v/v	—	7,0 ⁽³⁾

⁽¹⁾ Należy stosować metody badań określone w normie EN 590:2004. Państwa członkowskie mogą przyjąć metodę analityczną określoną w normie zastępującej EN 590:2004, jeśli możliwe jest wykazanie, że metoda ta cechuje się co najmniej taką samą dokładnością i co najmniej takim samym poziomem precyzji jak metoda analityczna, którą zastępuje.

⁽²⁾ Wartości podane w specyfikacji są wartościami „rzeczywistymi”. W celu ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy EN ISO 4259:2006 „Przetwory naftowe — Wyznaczanie i stosowanie precyzji metod badania”, dla określenia wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną różnicę 2R powyżej zera (R = odtwarzalność). Wyniki indywidualnych pomiarów interpretuje się na podstawie kryteriów określonych w normie EN ISO 4259:2006.

⁽³⁾ FAME spełnia wymagania normy EN 14214.

ZAŁĄCZNIK III

DOZWOLONE PRZEKROCZENIE POZIOMU PRĘŻNOŚCI PAR W BENZYNIE ZAWIERAJĄCEJ BIOETANOL

Zawartość bioetanolu (% v/v)	Dozwolone przekroczenie poziomu prężności par (kPa)
0	0
1	3,65
2	5,95
3	7,20
4	7,80
5	8,0
6	8,0
7	7,94
8	7,88
9	7,82
10	7,76

Dozwolone przekroczenie poziomu prężności par dla pośrednich zawartości bioetanolu między wymienionymi wartościami jest określane poprzez liniową intrapolację zawartości bioetanolu bezpośrednio powyżej i poniżej wartości pośredniej.

ZAŁĄCZNIK IV

ZASADY OBLICZANIA EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH W CAŁYM CYKLU ŻYCIA BIOPALIW

A. Wartości typowe i standardowe dla biopaliw produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości typowe	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości standardowe
Etanol z buraka cukrowego	61 %	52 %
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32 %	16 %
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32 %	16 %
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	45 %	34 %
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	53 %	47 %
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	69 %	69 %
Etanol z kukurydzy, produkowany we wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	56 %	49 %
Etanol z trzciny cukrowej	71 %	71 %
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych (ETBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych (TAE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	45 %	38 %
Biodiesel ze słonecznika	58 %	51 %
Biodiesel z soi	40 %	31 %
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	36 %	19 %
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	62 %	56 %
Biodiesel z zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	88 %	83 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	51 %	47 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny ze słonecznika	65 %	62 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	40 %	26 %
Hydrowy rafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	68 %	65 %
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	58 %	57 %
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	80 %	73 %
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	84 %	81 %
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	86 %	82 %

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (1).

(1) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

B. Przewidywane wartości typowe i standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008 r., produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości typowe	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wartości standardowe
Etanol ze słomy pszenicy	87 %	85 %
Etanol z odpadów drzewnych	80 %	74 %
Etanol z drewna uprawianego	76 %	70 %
Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	95 %	95 %
Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	93 %	93 %
Eter dimetylowy z odpadów drzewnych (DME)	95 %	95 %
Eter dimetylowy z drewna uprawianego (DME)	92 %	92 %
Metanol z odpadów drzewnych	94 %	94 %
Metanol z drewna uprawianego	91 %	91 %
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych eteru metylo-butylowego (MTBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

C. Metodologia

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem biopaliw oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee}$$

gdzie

E = całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa;

e_{ec} = emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców;

e_l = emisja roczna spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów;

e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi;

e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją;

e_u = emisja spowodowana stosowanym paliwem;

e_{sca} = wartość ograniczenia emisji wynikającego z akumulacji węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej;

e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego geologicznym magazynowaniem;

e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem dwutlenku węgla i jego zastępowaniem; oraz

e_{ee} = ograniczenie emisji spowodowane zwiększoną produkcją energii elektrycznej w wyniku kogeneracji.

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

2. Emisja gazów cieplarnianych z paliw, E , wyrażona jest w gramach przeliczeniowych CO₂ na MJ paliwa, gCO_{2eq}/MJ.
3. Na zasadzie odstępstwa od pkt 2, wartości obliczone w gCO_{2eq}/MJ mogą być skorygowane o różnice pomiędzy paliwami w zakresie wykonanej pracy użytecznej, wyrażonej w km/MJ. Korekta ta jest dopuszczalna wyłącznie w przypadku przedstawienia dowodu na istnienie różnic w zakresie wykonanej pracy użytecznej.
4. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw oblicza się w następujący sposób:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_F - E_B)/E_F$$

gdzie

E_B = całkowita wartość emisji z biopaliwa; oraz

E_F = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa.

5. Gazy cieplarniane uwzględniane do celów pkt 1 to CO₂, N₂O i CH₄. Do obliczenia równoważnika CO₂ poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców, e_{cc} , obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem surowców, odpadami i wyciekami produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO₂ w trakcie uprawy surowców. Odejmuje się potwierdzone ograniczenie emisji gazów cieplarnianych ze spalania gazu na pochodniach w miejscach wydobycia ropy naftowej gdziekolwiek na świecie. Szacunkową emisję z upraw można określić na podstawie średnich wyliczonych dla obszarów geograficznych mniejszych od tych przyjętych do obliczenia wartości standardowych, jeśli nie jest możliwe zastosowanie rzeczywistych wartości.

7. Emisję roczną spowodowaną zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, e_l , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \text{ (}^1\text{)}$$

gdzie

e_l = emisja w ujęciu rocznym gazów cieplarnianych spowodowana zmianami pokładów węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (mierzona jako masa równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa);

CS_R = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z przeznaczeniem gruntów odniesienia (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). Przeznaczenie gruntów odniesienia oznacza przeznaczenie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, jeśli data ta jest późniejsza;

CS_A = zapas węgla na jednostkę powierzchni związany z rzeczywistym przeznaczeniem gruntów (mierzony jako masa węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach kiedy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający 1 rok, wartość CS_A jest obliczana jako zasoby na jednostkę powierzchni po dwudziestu latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo na jednostkę powierzchni w jednym roku); oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ za biopaliwo przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

8. Premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:

a) w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej; oraz

b) należą do jednej z następujących kategorii:

(i) tereny poważnie zdegradowane, w tym wcześniej wykorzystywane do celów rolniczych;

(ii) tereny silnie zanieczyszczone.

Premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający 10 lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie zasobów węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w pkt (i) oraz zmniejszenie zanieczyszczenia gleby w odniesieniu do terenów określonych w pkt (ii).

9. Kategorie występujące w pkt 8 lit. a) i lit. b) zostają zdefiniowane w sposób następujący:

a) termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji;

b) termin „tereny silnie zanieczyszczone” oznacza tereny, które nie nadają się do uprawy żywności lub paszy dla zwierząt ze względu na zanieczyszczenie gleby.

Należą tu tereny, które są przedmiotem decyzji Komisji zgodnie z art. 7c ust. 3 akapit czwarty.

(¹) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

10. Wytyczne przyjęte zgodnie z załącznikiem V część C pkt 10 do dyrektywy 2009/28/WE służą jako podstawa obliczania zasobów węgla w ziemi do celów niniejszej dyrektywy.
11. Wartość emisji spowodowanych procesami technologicznymi, e_p , obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami oraz produkcją chemikaliów lub wyrobów stosowanych w procesach technologicznych.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się za równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. W ramach wyjątku od tej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci elektroenergetycznej.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem i magazynowaniem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją do uwzględnienia w pkt 6 jest objęta niniejszym punktem.
13. Wartość emisji pochodzących z wykorzystywanego paliwa, e_u , uznaje się za równą zero w odniesieniu do biopaliw.
14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i sekwestrację emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobyciem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa.
15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, e_{csp} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym węgiel pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego, stosowanego w produktach handlowych i w usługach.
16. Ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji, e_{ce} , uwzględnia się w odniesieniu do nadwyżki energii elektrycznej produkowanej w ramach systemów produkcji paliwa stosujących kogenerację, z wyjątkiem przypadków, gdy paliwo stosowane w kogeneracji jest produktem ubocznym innym niż resztki poźniwne. W obliczeniach nadwyżki energii elektrycznej przyjmuje się, że wielkość jednostki kogeneracyjnej odpowiada minimum niezbędnemu, aby jednostka kogeneracyjna mogła dostarczać ciepło potrzebne do produkcji paliwa. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych związane z nadwyżką energii elektrycznej uznaje się za równe ilości gazów cieplarnianych, które zostałyby wyemitowane, gdyby w elektrowni stojącej to samo paliwo wyprodukowano taką samą ilość energii elektrycznej jak w jednostce kogeneracyjnej.
17. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich zawartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna).
18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to $e_{cc} + e_p$, oraz te części e_p , e_{td} i e_{ce} , które mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny, i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W obliczeniach uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, w tym energię elektryczną, która nie wchodzi w zakres pkt 16, z wyjątkiem resztek poźniwnych, w tym słomy, wyłok, plew, kolb i łupin orzechów. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady, resztki poźniwne, w tym słomę, wyłoki, plewy, kolby i łupiny orzechów oraz resztki powstałe w innych procesach przetwórczych, w tym surową (nierafinowaną) glicerynę, uznaje się za materiały nieemitujące żadnych gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach jednostką analityczną dla celów obliczeniowych, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego E_F to najbardziej aktualna dostępna wartość średnich emisji pochodzących z kopalnej części benzyny i oleju napędowego wykorzystanych na terytorium Wspólnoty, zarejestrowanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. W przypadku braku takich danych zastosowanie ma wartość 83,8 gCO_{2eq}/MJ.

D. Szczegółowe wartości standardowe dla biopaliw

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	12	12
Etanol z pszenicy	23	23
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	20	20
Etanol z trzciny cukrowej	14	14
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAEF	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	29	29
Biodiesel z słonecznika	18	18
Biodiesel z soi	19	19
Biodiesel z oleju palmowego	14	14
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	0	0
Hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
Hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	18	18
Hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	15	15
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	0	0
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.

Szczegółowe wartości standardowe dla procesu technologicznego (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	19	26
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32	45
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32	45
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21	30
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	14	19
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	1	1
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	15	21
Etanol z trzciny cukrowej	1	1

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAEE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	16	22
Biodiesel ze słonecznika	16	22
Biodiesel z soi	18	26
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	35	49
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	13	18
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	9	13
Hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	10	13
Hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10	13
Hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	30	42
Hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	7	9
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	4	5
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	14	20
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „e_{td}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	2	2
Etanol z pszenicy	2	2
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	2	2
Etanol z trzciny cukrowej	9	9
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAEE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	1	1
Biodiesel ze słonecznika	1	1
Biodiesel z soi	13	13
Biodiesel z oleju palmowego	5	5
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	1	1
Hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
Hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1	1
Hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	5	5
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	3	3
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	5	5
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	4	4

Razem dla upraw, procesu technologicznego oraz transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol z buraka cukrowego	33	40
Etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	57	70
Etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	57	70
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	46	55
Etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	39	44
Etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	26	26
Etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	37	43
Etanol z trzciny cukrowej	24	24
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
Biodiesel z ziaren rzepaku	46	52
Biodiesel ze słonecznika	35	41
Biodiesel z soi	50	58
Biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	54	68
Biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	32	37
Biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	10	14
Hydrolizowany olej roślinny z ziaren rzepaku	41	44
Hydrolizowany olej roślinny ze słonecznika	29	32
Hydrolizowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	50	62
Hydrolizowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	27	29
Czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	35	36
Biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	17	23
Biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	13	16
Biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	12	15

E. **Przewidywane szczegółowe wartości standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008.**

Wartości szczegółowe dla uprawy: „e_{cc}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	3	3
Etanol z odpadów drzewnych	1	1
Etanol z drewna uprawianego	6	6
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	1	1
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	4	4
DME z odpadów drzewnych	1	1
DME z drewna uprawianego	5	5
Metanol z odpadów drzewnych	1	1
Metanol z drewna uprawianego	5	5
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Wartości szczegółowe dla procesów technologicznych (wraz z nadwyżką energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ee}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	5	7
Etanol z drewna	12	17
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna	0	0
DME z drewna	0	0
Metanol z drewna	0	0
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Wartości szczegółowe dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	2	2
Etanol z odpadów drzewnych	4	4
Etanol z drewna uprawianego	2	2
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	3	3
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	2	2
DME z odpadów drzewnych	4	4
DME z drewna uprawianego	2	2
Metanol z odpadów drzewnych	4	4
Metanol z drewna uprawianego	2	2
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
Etanol ze słomy pszenicy	11	13
Etanol z odpadów drzewnych	17	22
Etanol z drewna uprawianego	20	25
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	4	4
Olej napędowy wytwarzany w procesie Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	6	6
DME z odpadów drzewnych	5	5
DME z drewna uprawianego	7	7
Metanol z odpadów drzewnych	5	5
Metanol z drewna uprawianego	7	7
Część pochodząca ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu“	